

Když je Félicité viděla obě rozhořčené, pochopila, že zašla příliš daleko, a tak zmírnila.

„Ale koťátko, to nejsem já, kdo povídá tyto hrozné věci. Jen ti opakuji ty hlouposti, které tu kolují, abys pochopila, že Pascal dělá chybu, když nedá na veřejné mínění... Jestli věří, že našel nový lék, není nic lepšího! A já chci dokonce připustit, že vyléčí úplně všechny, jak doufá. Proč si ale libovat v tomto tajemném chování, proč o tom nemluvit hezky nahlas, proč to hlavně zkusit jen na té sebrance ze staré čtvrti a venkova namísto toho, aby předváděl svou úžasnou léčbu především mezi lidmi z města, což by mu zajistilo úctu? ... Ne, vidíš, koťátko, tvůj strýc nikdy nic nemohl dělat jako ostatní.“

Nasadila utrápený tón a ztišila hlas, aby odhalila tuto skrytou bolest v srdci.

„Díky Bohu! Naštěstí v naší rodině nechybí muži, kteří za něco stojí. Moji ostatní synové mi dopřávají dostatek pocitu uspokojení! Není-liž pravda? Tvůj strýc Eugène vystoupal dost vysoko, stal se ministrem na dvanáct let, byl skoro až císařem! A tvůj otec sám nastřádal dost milionů a zapojil se do dost velkých prací, které změnil Paříž! A to ani nemluvím o tvém tak bohatém a vznešeném bratru Maximovi, ani o tvých bratrancích Octavu Mouretovi, který si podmanil současný trh, a našem drahém abbé Mouretovi, který je hotový světec!... Dobrá! Proč tedy Pascal, který by býval mohl jít v jejich stopách, žije umíněně zalezlý ve své noře jako starý pološilenec?“

A dívka, která byla ještě stále rozčilená, jí umlčela jemným gestem ruky.

„Ne, ne! Nech mě domluvit... Vím moc dobře, že Pascal není žádný netvor, že dělá znamenitou práci a že mu jeho korespondence s Lékařskou akademií dokonce vynesla jistou reputaci mezi vědci... Ale může se to vůbec počítat vedle toho, co jsem si pro něj vysnila? Ano! Veškerá dobrá klientela z města, ohromný majetek, vyznamenání a nakonec pocty a důstojná pozice v rodině... Achjo, vidíš koťátko, to proto si naříkám. On prostě není z rodiny a nikdy ani nechtěl být. Přesně tak! Když byl malý, říkala jsem mu: ‚Odkud ses to ale vzal? Ty nejsi náš!‘ Já všechno obětovala pro rodinu a rozkrájela bych se, aby byla navždy velká a slavná!“

Narovnala svou malou postavu, takže vypadala mnohem vyšší s tou jedinou vášní pro požitky a pýchu, která naplňovala její život. Začala se znovu procházet, ale tu najednou se rozrušila, když znenadání spatřila na zemi výtisk *Temps*, který tam doktor pohodil po tom, co z něj vystříhl článek, aby ho přidal do složky označené jako Saccard. To, co bylo vidět pod vystřiženou částí uprostřed stránky, ji bezpochyby o něčem informovalo, protože se najednou zastavila a sklouzla na židli, jako by se konečně dozvěděla to, co přišla zjistit.

Hodnocení: posuny smyslu M11 a M20, jinak stylistické připomínky (syntax můžete volněji)  
velmi dobrý komentář C